

הנשמה היהודית האמיתית

בס"ד, תקשור עם בנימין, ירושלים, כ"א מר-חשון תשע"ו

דברים כאלה. ואנחנו שומעים על זה הרבה מאד. ואנחנו באמת ירדנו.

אבל תבינו מה שאני אומר, תבינו טוב, תשמעו טוב, תקראו טוב מה שאני אומר: זה לא יהיה קל. ואנחנו נסבול, ואנחנו כבר התחלנו לסבול, ואפילו שבחמישים-השנים-האחרונות או אפילו יותר העולם הזה ממש טובע בגשמיות, והיהודים גם כן, והגשמיות הזאת דיללה את התורה שלנו, אמנם מבחינה חיצונית אנחנו נראים עוד יהודים פחות-או-יותר, יודעים עוד לרקוד בחתונות, ולעשות חסד וכו', אבל אין את הפנימיות שהיתה פעם.

[וְהַיְהוּנָה לְפֶת עִם אֶלְקִיךָ / עֵי' סוּמ"ס מְכוּת].

אבל הקב"ה אוהב מאד-מאד כל נשמה ונשמה יהודית, והוא

יציל כל נשמה ונשמה, הוא אישית יציל אותו [רש"י ניעבים: יָשָׁב ה' אֶלְקִיךָ אֵת שְׁבוּתְךָ... שְׁגֵדוֹל יוֹם קְבוּץ גְלוּת וּבְקוּשֵׁי מְאִילוֹ הוּא עֵצְמוֹ צְרִיךְ לְהוֹיֵת אוֹתוֹ בִּידֵיוֹ מִמֶּשׁ אִישׁ אִישׁ מִמְקוֹמוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֵאמַר (ישעיה כ"ז) יִצְאֲתֶם תִּלְקֹטוּן לְאַחֵר אַחֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל... וְעַי' בְּנִבְיָא שֶׁם, וְכֵן בְּסוּסֵי עֲמוּס: יִצְאֵל יִפּוֹל צְרוּר אֲרִיז]. הוא לא ישלח מלאכים כדי לעשות את זה, הוא בעצמו ידאג לכל

נשמה יהודית. וזה מתוך האהבה הגדולה שיש לו לעמ"י [ירמיהו

ל"א: יִצְאֲהֶבֶת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ, עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד...]. כי באמת כשמסתכלים על כל ההיסטוריה, מהרגע שנוצר היהודי הראשון, הקב"ה יודע

שאפילו שנפלו, וירדו, במצוות שלהם, ובתורה שלהם, הפסיקו ללמוד תורה וכו' וכו' בתקופות מסוימות בהיסטוריה, ואפילו

ירדו עד לעבודה זרה [סו"פ וילך: כִּי יִדְעִיתֶם... כִּי הִשְׁחַתְתֶּם תִּשְׁחַתְּתוּ...], אבל בסופו של דבר, כשזה הגיע לזמן, לרגע הנכון, סירבו, מיאנו

לעבור על התורה, סירבו לעבור על הדת היהודית [רי"ח בְּנִדְוִי - רִי"ח בְּנִדְוִי, ר' סֵפֶר שְׁפֵתֵי כְּהֵן עֲהִיתִי סוּפִי וְיִלְךְ שֶׁם עֲהִיפִי יִקְרָאת אֶתְכֶם הֲרַעַה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים]. ואפילו אם איימו עליהם במוות בצורה קשה ביותר [ליקוטי

אמרים תניא פרק י"ח: יִלְכֵן אִפִּי קַל שְׁבֻקִים וּפּוּשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מוֹזְרִים נִפְטָם עַל קְדוּשַׁת ה' עַל הָרֹב, וְסוּבְלִים עֵינֵינִים קָשִׁים שְׁלֵא לְכַפּוֹר בְּה' אַחַד... עֵי"ש], לא היו

מוכנים לזוז, לא היו מוכנים בשום פנים ואופן ללכת נגד הקב"ה [כִּי עֲזָה מְכוּת אֶהְבֵּךְ... סוּסֵי שִׁיחֵשׁ, עֵי"ש רש"י]. ואנחנו, גם כן, תהיה לנו

עכשיו בחירה אחרונה, וזה יִרְאֶה מִי יְהוּדִי וּמִי לֹא [זכריה י"ג: יִצְרַפְתִּים כִּצְרִף אֶת הַכֶּסֶף, וּבְחַנְתִּים כְּכֹהֵן אֶת הַזָּהָב, הוּא יִקְרָא בְּשֵׁמִי וְאֲנִי אֲעַנֶּה אֹתוֹ... וְר' סוּסֵי דִנְיָאָל].

וכמו באירופה, היהודים היו לרוב חילוניים, בתקופה היא, ב-1939, והישיבות החשובות שאנחנו כולנו יודעים את השמות שלהם, ושהיו להם ראשי-ישיבות ענקיים, ושכלל, היו צדיקים

מאד גדולים, אבל לעומת כל האוכלוסיה-היהודית-של-אירופה שהיו מיליונים – הם היו מתי מעט. הצדיקים האמיתיים היו

מעטים מאד, הבחורים שישבו ולמדו עם כל הלב – היו מעטים ביותר. המשפחות שבאמת היו בעלי ילדים רבים, הרבה-הרבה ילדים לכל משפחה, וחיו בעוני כדי שיוכלו להיות באמת יהודים-

אמיתיים – היו מעטים לעומת כל אלו שהעדיפו להיות חילוניים או כמעט חילוניים.

אבל כשהיטלר ימש'ו שלח אותם למחנות-הריכוז והם היו צריכים להכנס לתאי-הגזים, אל הבניינים שם המיתו אותם, כולם צרחו 'שמע ישראל', כולם הצטערו מאד על מה שהם עשו,

אנחנו ראינו בשבועות האחרונים הרבה יותר ברור שאנחנו התקדמנו מאד לגאולה השלימה. בכל יום – שנים, שלשה, ארבעה, חמשה, ששה או יותר דברים קורים בכל העולם. ומי שלא יודע מזה, אני לא אתחיל להסביר את כל החדשות פה, אבל מי שעוקב, זה בודאי ובודאי עושה לו משהו בלב. זה עושה לו משהו במחשבות, מקרב אותו להקב"ה ומרחיק אותו מהגשמיות.

אבל היום אני רוצה לדבר אתכם על הנשמה היהודית. הנשמה היהודית – זה הדבר היקר ביותר בעולם הזה, בכל הבריאה. הדבר היקר ביותר שיש לקב"ה – זה הנשמה היהודית,

האמיתית [שמות י"ט: יִחְיֶיתֶם לִי סְגוּלָה... עֵי"ש רש"י]. וכל נשמה ונשמה שה' ברא, ושמעה מתחת להר-סיני ואמרה ביחד עם כל הנשמות

'נעשה ונשמע' – כל הבריאה הזאת מהאדה"ר עד היום, וכל מה שנברא גם לפני האדה"ר – הכל היה רק בשביל הנשמה

היהודית הזאת [בראשית – בשביל ישראל שנקראו ראשית]. ולכן כדאי לדבר על זה, כי אנחנו היהודים עברנו הרבה-

הרבה צרות בעוה"ז, ואפילו בזמנים שהיו לנו טובים – גם כן סבלנו בגלל שאנחנו יהודים. אבל כמה שסבלנו, פלא פלאים,

הגענו לשנת תשע"ו, ל-2015, ועדיין אנחנו נראים כמו יהודים [בְּרַחֲמֵי שׁוֹמֵר עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד], ויש לנו שמות של יהודים, ואנחנו

מניחים תפילין והולכים עם ציצית, ומשתדלים-לפחות לא להתערבב עם הגוים. אנחנו רוצים לחנך את הילדים שלנו

כיהודים וכו' [ישעיה ס"א ט': יִנְדַע בְּגוֹיִם וְיָדַע וְיִצְאֲצִיאֵיהֶם בְּתוֹךְ הָעַמִּים, כָּל רֵאִיֵיהֶם יִכִּירוּם כִּי הֵם יִרְעוּ בְרַח ה'...]. ואפילו שבדור שלנו זו לא הרמה

כמו שפעם היתה, בדור שלנו, הכל ירוד, אם כי יש בינינו שאומרים בפירוש: 'מה?!... זה הדור הכי גבוה שהיה, הכי טוב

שהיה, אי פעם...', אבל זה לא נכון, וזה כתוב ברור שבכל דור מאז האדה"ר ישנה ירידה, וזה לא יכול להיות שאנחנו על הרמה

הכי גבוהה. ואנחנו, היהודים האמיתיים בדור הזה, אנחנו בעלי נשמות

יהודיות אמיתיות, אנחנו ירדנו מאד-מאד בכל המובנים [בעקבותא

דמישיחא, עֵי' אוה"ח שמות ג' ח' בענין הירידה לשער הני של הטומאה]. ואני לא

אכנס א' ב' ג' (רשימה מפורטת) לכל הדברים, יש מספיק אנשים שרואים, ויש עוד מבוגרים שיכולים להעיד שהדור שלהם היה

על רמה יותר גבוהה, אפילו לפני שלושים שנה, וששים שנה או תשעים שנה, גם כן.

אבל לא משנה, נמשיך הלאה, כי אין לנו כח כבר להגיד את כל הדברים, את חוסר-הצניעות, חוסר-הלימוד על רמה אמיתית,

לימוד התורה ממש לא תמיד שייך לאמת [אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת], נכון, לומדים, אבל לתפוס את האמת?... זה רחוק מהרבה מאד

לומדים. ויש בעיות בכל מיני דברים ששייך לקדושה שאף פעם לא היו בין חרדים כאלו בעיות, בעיות מחרדות, בעיות שזה

אפילו בושה בשבילי לחשוב על זה, שיהודי-אמיתי יכול לעשות

וכמה שהם לא האמינו בהקב"ה, כמה שהם לא קיימו את המצוות. הם, והילדים שלהם, והבעלים שלהם, והנשים שלהם נכנסו לתאי-הגאזים בלי בגדים, בלי שיער, כמו שלדים, והם צרחו 'שמע ישראל, שמע ישראל!'
ש. גם החילונים שביניהם?...

גם החילוניים. כולם. אמנם היו כאלה שלא אמרו, רק מעטים לא צעקו זאת, אבל הרוב העצום כן אמרו, כי הרוב העצום עוד באו מבתים מסורתיים מאד, או חרדים מאד, וזה לא היה כל כך רחוק מהם. ואפילו אם לא היו קרובים – כשהם נכנסו לתאי הגאזים, וקלטו שכל האירופאים האלה, המוזיקאים, הסופרים, האמנים, אנשי-הרוח וכו' הם בסך-הכל רק חיות רעות [תהלים פ': 'בְּרַסְמֵנָה חַיִּיר מִיַּעַר...'], ושיש רק את הקב"ה, הם פתאום תפסו שישנו מימד אחר חוץ מהמימד של הבית היפה שלהם עם כל הדברים הגשמיים שהם רצו, עם הרצון שלהם להיות חלק של החברה ההארית. והם צעקו 'שמע ישראל! אין לנו בגדים, אין לנו כיסוי-ראש, אין לנו כלום, רק את הנשמות שלנו והקב"ה.

בעזרת ה', ה' לא יבקש מאיתנו ככה למות. בעזרת ה', ה' יקח כל נשמה יהודית, ויכניס אותו לגאולה השלימה [ירמיהו ל"א: מְנַחֵם יִשְׂרָאֵל וְיִקְרָאנוּ וְיִשְׁמְרוּ בְרַעְיָה עֲדָרוֹ...]. אבל תסתכלו מסביבנו, תראו כמה טובלים... כמה אנשים חולים, שלא נדע... כמה אנשים אפילו שהם בריאים הם עצובים, ומלאים בעיות, ועם כל העולם הגשמי הזה, חסר כסף, חסר אוכל, חסר ביגוד. ויש גם מלא-מלא, אבל בשביל לקנות צריך להיכנס לחובות. זהו עולם של חובות, וזה עשוי כך בכונה בכדי להפוך אותנו לעבדים. אבל כשאנחנו נגיע לרגע-המבחן, לא בדיוק כמו אלה שהלכו לאושוויץ וכו', אבל נגיע לרגע-של-אמת, שאנחנו נבין: 'אין עוד מלבדו!' וברגע הזה – כל יהודי אמיתי יחזור לאמת. אבל עד שלא נראה שלא נשאר כלום, רק אנחנו והקב"ה – לא נגיע לזה באמת, חוץ מכמה אנשים, חוץ ממעט אנשים שהם כן גיעו לזה לפני כן, ואולי הם כבר הגיעו לזה.

אבל זה יהיה קשה. זה לא יהיה קל. אל תחשבו שזה יהיה קל. ואל תגידו לי: 'נו, נו, נו, למה אתה מדבר, מקטרג נגד עמ'י?!' אני לא מקטרג [ר' מאמר 'אנחנו הרוצחים', בקטע לא לקטרג]. אנחנו בעלי עבירות, ואפשר כל היום להסתכל במראה ולראות שיש לנו פאות, וזקנים, ושטריימל יפה וגבוה מאד, וכל מיני לבושים של יהודים, ולהגיד: 'אה! אנחנו יהודים אמיתיים!...' אבל כל אחד יכול להתחפש, ואנחנו לרוב מחופשים, ואנחנו לא הגענו לאיפה שהיינו צריכים להגיע. ואם זה ימשיך ככה ח"ו, אז נרד כל כך עמוק, שתהיה שאלה איך אפשר לצאת מזה, ח"ו. אבל

אנחנו נצא, כי ה' יוציא אותנו מהבור העמוק שנכנסנו אליו [זכריה ט"א: 'גם את, בדם בריתך, שלחתי אֲסִירֶיךָ מִבוֹר אֵין מַיִם בּוֹ...'].

זה לא יהיה קל, אבל זה יהיה הרבה יותר קל לאלה שכבר התחילו לעבוד על עצמם, שכבר התחילו להבין, שהם כבר מתמודדים עם בעיות קשות [תהלים ט': 'נִתְתָּה לִירֵאָיוּ נָס לַהֲתַנְסֵס.../ ערש"י שם], וזה לכשעצמו עשה להם בידוד, בידוד מהחברה, בידוד מהשקר, בידוד מהשקר. והם, היהודים האלה, כבר מתחילים להבין, וכבר קרובים להקב"ה. להיות קרוב לה' – זה לא יכול להיות משהו שיטחי. יש המון שהם רצים ליער לעשות התבודדות, אבל זה לא תמיד עמוק, זה הרבה פעמים מין שעשוע, אבל זה צריך להיות עמוק, זה צריך להיות קרוב-אמיתי, זה צריך להיות עם הבנה מה זה הקדוש ברוך הוא, מה זה אומר לנו, מה זה הנשמה היהודית. אנחנו צריכים לדבר אמת בלבד. הקב"ה רוצה רק את האמת, רק מה שבאמת בתוך הלב של היהודי-האמיתי [ליבא בעי].

זה יהיה קשה. במיוחד לאלו שהחליטו: 'טוב, ברגע האחרון, אפשר להשתנות, אפשר. אפשר להיות כמו שה' רוצה'. אז אני אומר לכם שלא, זה לא יכול להיות. אם לא מתחילים עכשיו – אז זה יהיה קשה מאד. ומי שמתחיל עכשיו, הוא כבר יעבור את זה הרבה יותר בקלות. אני מציע לכם להתחיל קודם כל עם צניעות [פרי' וישלח פרק ל"ה: 'הִסְרוּ אֶת אֲלֹהֵי הַבָּרָךְ אֲשֶׁר בְּתַכְכֶּם, וְהִסְתְּרוּ וְהִחְלִיפוּ שְׂמֹלֹתֵיכֶם. וְנִקְוָה וְנִגְלָה בֵּית אֵל...]. אלו שמתעסקים עם טיגופת – תנקו את עצמכם, תנקו את הראש, את השכל, את הלב, תזרקו את כל המכשירים שלכם, ותעברו להקב"ה. זה לא מספיק לטבול במקווה, כי זה לא יוריד את הליכלוך. מספיק. אתם בעצמכם צריכים להוריד את הליכלוך מהעור שלכם, את הצחוק הטיפשי של הרבה אנשים, את הבדיחות המטופשות, את חוסר-הצניעות – גם של הגברים וגם של הנשים, את השטחיות שיש בישיבות, ישיבות שחושבות שזה בסדר לקחת את הבחורים לטיולים בגיפים וכל מיני שטויות כאלה.

היהודי צריך להיות בנפרד מן הגוים, ובודאי מן החילוניים. לא להשתתף בשמחות שלהם [הושע ט' א], ולא להתקרב אליהם, כי זה מקלקל אותנו, זה נותן לנו את הטעם של העבודה-הזרה שזה עגל-הזהב. אנחנו צריכים להיות בודדים, בתוך הגטאות שלנו, ולא לתת לשקר להיכנס. רק כך נציל את עצמנו. [לקט רשימות' לר"נ וואכטפויגל זצ"ל, עניני הנוכה, בשם מהר"ל דיסקין זצ"ל, ור' תרגום אונקלוס האזינו עה"פ: 'ה' בְּדָד יִקְהַנוּ...'] ואני יודע שיש הרבה שמתנגדים לזה, לגישה כזאת, אבל יהודים-אמיתיים יודעים שזה אמת [שובנו לבָּרְזוֹן אֲסִירֵי בִתְקָה...].

שאלות ותשובות:

[ברכות ו' ע"ב: 'כי זה כל האדם – כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה.../ ועיי' הקדמת פיה"מ להרמב"ם באורן]

ש. אמרתם שלא יהיה קל. למה הכוונה, באיזה מישור, באיזה כיוון?

ת. זה כבר קשה. אנחנו צריכים ביטחון בה'. וכדי שיהיה ביטחון בה' – אנחנו צריכים קשר איתו. אז אלו שיש להם קשר – זה

ש. מה היה קיים לפני האדה"ר שזה נברא לצורך הנשמה היהודית?

ת. בריאת העולם עצמו, המקום שבו הבן-אדם יכול לחיות. הוא לא יכול להיות באויר. הוא צריך מקום. וה' עשה בשבילו ובעבורו את כדור-הארץ עם העצים, ובעלי החיים וכו', את הכל.

כבר מחצית הדרך. אבל נצטרך שוב, כמו פעם, להתנגד לאלו שמנסים להוריד את היהדות שלנו, שרוצים לקחת את האידישקייט מאיתנו, והם ינסו, והם כבר מנסים.

למה לא רוצים ללכת לצבא? כי הצבא מוריד את האידישקייט. ויגידו: 'לא! בשום פנים ואופן לא', ואני אומר שכן, כי ברגע שכן אדם נמצא בחברה של אנשים לא-קרובים-לה' – הוא

מושפע [תהלים א' א'. משלי א': אם יאמרו לך אתנו... בני אל תלך בדרך אהם, מנע רגלך מנתיהם... אבות א' ו': הרחק משכן רע, ועיניי ב' ט', ור' פ' ארחות חיים' על צוואת ר' אליעזר הגדול, אותיות מיט, נ"ג]. הוא מושפע, והוא נהיה מחוספס. ואנחנו צריכים להתבודד [עם לְבָד יִשְׁכֹּן], כמה שאפשר להתבודד, ולהעלות באופן תמידי את הרגישות של היהודי, לשמוע את המוסיקה האמיתית של היהודי, לשמוח כמו היהודי, ולבכות כמו יהודי.

ש. אנחנו כל כך משתדלים להתרחק, לא להיות מעורבים עם כולם, האם גם לנו הנסיון יהיה כל כך גדול וקשה?

ת. אמרתי הרבה פעמים: 'מי שקרוב יותר – סובל פחות, מי שרחוק יותר – סובל הרבה'.

ש. איך ינסו להוריד לנו את היהדות, אין להם שום גישה לחיים שלנו?

ת. אבל אל תשכחו שלכל אחד יש גם ילדים, ויש חתנים או כלות, ולא יודעים איך הם יגיבו, וזה גם כואב, וזה קשה, וזה גם ניסיון גדול. וכל אחד מאיתנו עומד כל יום, כל רגע בניסיונות.

נעמוד בזה ונינצל בקלות, אבל כל נשמה-יהודית תינצל. ש. בימים אלו מלאו שבועים ושבע שנה לליל-הבדולח ה'קריסטאל-נאכט'. המאורע הזה סימל את התפרצות השנאה הנאצית כלפי היהדות ולתורה ולעם ישראל – עם ה'. האם יש לחשוש שמאורעות כמו אלו עלולים לקרות פעם נוספת?

ת. כבר יש, כבר יש. האירופאים עכשיו נהיים ימניים מאד, וזה כביכול בגלל כל הערבים והכושים מאפריקה שמגיעים, אבל זה משפיע גם על היחס שלהם עם היהודים. ויותר ויותר הם נגד מדינת-ישראל, שאצלם, זה סוג של אנטישמיות מכוסה, עטוף בכך שכאילו זה 'נגד המדינה', אבל למעשה זה נגד כל יהודי ויהודי. האנטישמיות חוגגת עכשיו בעולם. ועדיין יש עוד רסן על זה, אך ברגע שלא יהיה רסן – אוי ואבוי.

ש. יש הרגשה שהשמחה מאד ירדה בכל הרבדים.

ת. נכון, השמחה מאד ירדה, כי העולם מאד עצוב עכשיו, הוא מאבד שליטה. בכל ארץ וארץ זה פשוט מאבד שליטה. וגם אי אפשר לסמוך על שום דבר. אפילו דבר פשוט כמו תרופות – אי אפשר לסמוך כבר עליהם. אי אפשר לדעת מה הם שמים באמת, וכמה משלמים להם להגיד שהם בסדר. הכל מושחת.

ש. אפילו עם ירקות, עם כל מוצר שהוא, אי אפשר לדעת כלום... קיים חוסר-ביטחון בכל דבר...

ת. נכון. אי אפשר לסמוך על כלום שזה באמת מה שאנחנו חושבים שזה צריך להיות. וזה באוכל, וזה בכל דבר. זה הכל, לא משנה מה. מה שקורה בעולם זה בלאגן, אין שליטה [מכתב מאליהו' ח"ג עמ' 205, הובא בקד"ד גליון 21]. הכל בלאגן, מה שפעם היה ברור – עכשיו זה לא ברור. הכל בלאגן, מבובל. אי אפשר לדעת מי האויב ומי החבר, ומי-נגד-מי. והבלבול הזה, זה בשביל

לעזור לנו להגיע להקב"ה [ישעיה ב': וְנִשְׁבַּח ה' לְבָדוּ...], כי זה הדבר היחיד שנשאר אותו הדבר תמיד [רמב"ם סוף הל' מזוזה: תְּנִיב אֶדָם לְהַזְהִיר בְּמִזְוָה מִפְּנֵי שְׂחִיא חֻבַּת הַכֹּל תְּמִיד. וְכָל זְמַן שִׁיבְנֵס וְיֵצֵא יִפְגַּע בִּיחוד הַשֵּׁם שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִזְכַּר אֶתְּבֹתוֹ וְיַעֲזֹר מִשְׁנֵתוֹ וְשִׁגְיוֹתָיו בְּהַבְלֵי הַזְּמַן. וְיַדַּע שְׂאִין דְּבַר הָעוֹמֵד לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אֵלָּא וְיַדַּעַת צוּר הָעוֹלָם...].

ש. יש את הרוסים עכשיו בסוריה עם כל הטילים והמטוסים והאניות שלהם, האם העסק הזה אמור להדאיג אותנו?

ת. תראה, זה לא מדאיג אותי יותר מהיסמ"מ... והם פה. זה לא מדאיג אותי יותר מראש-העיר של ירושלים, כי הוא נגדינו בצורה עוד יותר חזקה, והוא פה!

ש. והדתיים שם איתנו בתוך העיריה, כל כך עוזרים לו, כוז הרמוניה...

ת. נכון, ויש חרדים פה שאני פשוט לא מבין, אם הם חושבים שהם יושבים בממשלה בשביל לעזור לחרדים – אז עוד לא הרגשנו את זה... ואולי הם מונעים את זה שמנסים להתפטר מאיתנו לגמרי, חס ושלום... אבל בכל אופן לא לדאוג מסוריה, זה מפחיד, נכון, ויהיו דברים עוד יותר מפחידים, אבל זה יהיה יותר קל בא"י מאשר בכל המקומות, בעזרת ה'.

ש. יש חרדים שמנצלים את המצב שהחילים באים לשמור ברחובות מהסכנים של הערבים, מתקרבים אליהם, ושולחים להם חבילות של מתנות וממתקים...

ת. כן, אני יודע את התופעה הזאת. תראה, כל בחורצ"ק שהוא יהודי – צריך להתפלל שהוא לא ייהרג ושהוא לא יפגע, כי הוא לא יודע, הוא לא יודע מה-כן-ומה-לא [אֲשֶׁר לֹא יָדַע בֵּין יְמִינוֹ לְשִׁמְאֹל וּבְחֶמְתָּהּ רָבָה... סוף ט' יונה. ר' ירמיהו ל"א כ"ג], וכל חייל חרדי גם כן צריך להתפלל עליו שהוא לא ייהרג. אבל הצבא, 'צבא הגנה לישראל' – זה לא צבא יהודי. זה צבא של יהודים וגוים, אבל זהו צבא עם עקרונות ממש מושחתים. ושוב, כמו שאמרתי בעבר, הם קראו במיוחד למנוולים: 'בואו בואו, תהיו חלק של צה"ל, אנחנו אוהבים בחורים שאוהבים בחורים'. אבל זה סכנה לכל יהודי שנכנס לצבא. יש לו סכנה מנשים וגם מגברים. סכנה על הקדושה שלו, ואוי לו. וחוזק מזה, כל הצבא זה מבוסס על 'כחי ועוצם ידי' [בנעתינו של בשר ודם, סוטה פרק כ"ה משוח], וזה כנגד האמונה.

צבא יהודי אמיתי היה יושב בקדושה [דברים כ"ג], והיה בא לפני המלחמות, והיו מתפללים, ועושים את כל מה שצבא יהודי חייב לעשות לפי הדין, ואז היינו רואים צבא יהודי. אבל כל המדינה הזו קמה על ידי גוים, וציונים, רשעים. אנשים שרצו להקים את המדינה הזאת, כדי שזה יהיה ה'פיניל סולושן', הפתרון האחרון של היהודים. זה מה שהם רוצים. שהיהודים יהיו פה, ושהם יקבלו על עצמם את הדת-החדשה שרוצים להכניס בכל העולם. ואת זה – יהודי-אמיתי לא יקבל.

ש. השאלה כשיש כזה מצב שכאילו הם מסכנים עצמם בשביל לשמור על יהודים, האם אין בזה חילול ה' אם לא נתייחס יפה אליהם?

ת. אף אחד לא אומר שצריכים להתייחס אליהם לא יפה, אבל לא צריכים לעשות במיוחד דברים. אין סיבה ללכת, להתקרב אליהם ולקשקש איתם. יהודי צריך שיהיה לו ברור שלא צה"ל

ת. הבעיה הראשונה של זה – זה הרצון. אם אין לו רצון להרגיש את זה – אז הוא לא יכול להרגיש. אם יש לו רצון – הוא ימצא אפשרות להרגיש את זה.

היה בשואה יהודי אחד שהוא היה יהודי מאד-מאד חשוב, והוא כתב את המנגינה של 'אני מאמין', אחת המנגינות שמאד נפוצות כיום. הוא כתב את הניגון הזה ברכבת למחנה-ההשמדה אושוויץ

[אויב: 'הן יקטלני לו יצחל... / עד אגוע לא אסיר תמתי מפני...]. הוא נתן את זה ליהודי אחר שרצה לקפוץ מהרכבת, והוא ביקש ממנו שאם הוא יוכל שיעביר את זה למודו'צר רבי (הרבי ממודו'ץ זצ"ל). ויום אחד היה איזה אירוע והיו כמה רבי'ס, השתתפו בשמחה אצל הרבי ממודו'ץ, והיהודי הזה הגיע עם מה שכתב המחבר של הניגון שנספה במחנה. אחרי השמחה הרבי הזמין את כל הרבי'ס האחרים, והוא שר לפניהם את מה שהיה כתב שם, וכולם בכו. זו הנשמה היהודית. ואם מישוה לא מבין מה שאני אומר, אז הוא לא יודע מה זה. ואם מישוה יכול לשמוע את זה מבלי לבכות, או לפחות מעט-לבכות, או כמעט-לבכות – אז הוא לא יודע מה זה נשמה יהודית. מי שיכול לדעת את הסיפור הזה, לשמוע את המגינה הזאת, ושלא יעלו לו דמעות בעינים, או לפחות שהוא ירגיש משהו מיוחד – אז הוא לא יהודי אמיתי. הוא אולי יהודי אמיתי, הוא יכול להיות יהודי אמיתי, אבל סגור, הוא מחוספס (לא עדין, חסר רגישות).

וכל מה שקרה בכל ההיסטוריה של היהודים, אם יהודי-אמיתי קורא את זה, אפילו אם הוא רחוק, הרבה מאד מהם מרגישים משהו, מסוגלים לבכות, או לכל הפחות להעלות דמעות בעינים, קצת, כשקוראים את זה. כי הם יהודים, והנשמה בוכה, וברגע שהנשמה בוכה – אז זה הקשר, הדמעות [וזה"ק סוף תולדות: עד דיתובון ישאל לקדשא בריה הוא, בבקיה ובדמיעין. דתיב בבכי יבאו ובתחנונים אויבילם...]. הדמעות – זה הקשר. ברגע שאדם יכול לבכות – זה הקשר. יש הרבה סיפורים על יהודים שבאו לקברו של רבי נחמן זצ"ל, הם לא הרגישו כלום, אמרו שלא הרגישו כלום, אבל ברגע ששמו את היד על הציון, פתאום – דמעות, בשפע. בכו וכו. הדמעות – זה מגלה את הנשמה היהודית, וברגע שזה גלוי, ברגע שהיהודי נחשף לזה – אי אפשר יותר לכסות את זה.

ש. האם יכולים להרגיש את זה כל-הזמן כל-הזמן...?

ת. השאלה שנשאלה היתה לגבי אנשים שלא מרגישים. ברגע שמרגישים פעם אחת, בודאי שאי אפשר בכל יום, ובכל רגע ביום להרגיש זאת, אבל רק צריכים לספר סיפור – ושוב מרגישים את זה. זה לא לוקח הרבה בשביל היהודי שכבר גילה את הנשמה שלו האמיתית, את הקשר עם הקב"ה, לא לוקח לו הרבה כדי להעלות את הדמעות האלה שקושרות אותנו עם הקב"ה. והיהודי גם בוכה בשמחה, לא רק בעצב. הולכים לחתונה – בוכים משמחה. החתן הרבה פעמים בוכה שכשהוא בא ל'באדעקן' (כיסוי ההינומא על פני הכלה), הרבה פעמים הוא בוכה מתחת לחופה, וזו הנשמה היהודית, הם מרגישים את הקשר שלהם עם הנשמה. לא דוקא עם הכלה, אלא עם הקב"ה.

ולא המשטרה ואף אחד מהם לא מצילים אותנו, ורק ה' מציל [ישוא תשיעת אדם. ור' דברים ל"ג כ"ט]. והם החליטו להשתדל להיות שליחים, אבל אם הם לא שליחים ראויים אז ה' יעזור לנו מבלי העזרה שלהם. ולא צריך להעניק להם 'משלוחי מנות'.

ש. יש עדויות שבימים האחרונים יוצאים מים, נוטפים מבין אבני הכותל...

ת. זה משמח אותי מאד, זה עוד דבר אחד מהסימנים שמראים לנו שעוד מעט, עוד מעט זה בא, עוד מעט הגאולה השלימה [שיה"ש ב': 'הנה זה בא... הנה זה עומד אחר פתלנו...].

ש. אולי זה גם מראה שהכותל בוכה עלינו, על כל המצב של עמ"י...

ת. בודאי שהוא בוכה, הבעיה היא שאנחנו לא בוכים מספיק. **ש. אנחנו רוצים כבר להיות בשמחה, בשמחה של הגאולה...**

ת. כן, רוצים להיות בשמחה, אבל כל הגלות הזאת מדי ארוכה, וכבר צריך לגמור עם זה, אבל את זה – ה' יגיד לנו מתי זה קורה. ומתי שזה יהיה – איזו שמחה! איזו שמחה! אי אפשר יהיה לתאר! ועם הרבה דמעות, הרבה מאד דמעות [וזה"ק בהעלותך קנ"ג ע"א: 'ברחמי ותחנוני, בכמה פיוסים לה ולבנהא... ובגין דא אמר נביא, 'בבכי יבאו ובתחנונים אויבילם...]. ואז נראה ברור מי יהודי, אוי, כל הדמעות, כל הדמעות, זה יהיה דמעות של שמחה, ומכל הסבל, כל הסבל שהיה לנו עם כל הגילגולים שעברנו בכדי להגיע לסוף [ענה בדרך בתי...].

ש. יש קבוצות שהולכים לקבר דוד-המלך בלילות ובימים להתפלל ולהגיד שם תהלים, האם תוכל להגיד כמה מילים על זה?

ת. אני לא יכול אפילו להתחיל להסביר לכם כמה שזה אהוב בשמים. כמה זה עושה בשמים, שיהודים באים שמה יום-יום ויושבים שמה כדי שהקתולים לא יתפסו את המקום, והם – במסירות-נפש, באים יום ולילה, רק שהגויים לא יתפסו את המקום הזה, שהוא כל-כך חשוב לנו [ר' לקט מקורות על המסורת הרצופה והמוסמכת על מקום קבורת מלכי בית דוד בקובץ 'בפסוק את דוד מלכם']. וזה הכל שייך למשיח. [זעלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשיון... סוף עובדיה] וזה מלחמה מה שאתם עושים שם, מלחמה כנגד הרע, נגד העבודה-זרה, נגד הרשעים. זה שאתם יושבים לילה-לילה, יום-יום שמה, ומתפללים, ואומרים תהילים – זו ברכה גדולה מאד. ואני לא יודע אפילו איך לתאר את זה. **בשמים זה מאד-מאד אהוב.**

ש. חשים שם שמחה מיוחדת, ברגע שנכנסים לתוך התהילים ולתוך התפילות – נכנס בלב שמחה גדולה...

ת. נכון, ה' נתן להם את זה כמתנה, את ההרגשה הזאת. וכשהבן-אדם גומר שם את התהלים והוא יוצא – הוא יוצא עם כח מחודש, עם כח שלא היה לו כאשר הוא נכנס. [לב שחור ברא לי אלקים, ורוח נכון חדש בקרבי...]

ש. הנשמה היהודית – זה המרכז של המסר הזה. אבל האדם מסתובב כאן בעוה"ז והוא לא מרגיש כל-כך את הנשמה שלו, את היקרות של הנשמה שלו, מה אפשר לעשות כדי שהוא אכן יחוש את הנשמה שלו, היקרה?